

Vertelschets 30.6: Leeuw

BEGINZIN

Kaal en hard zijn de rotsen. Grauw en grijs ziet alles om me heen. Vaag zie ik mijn silhouet op de grijze bodem. Mijn maag knort. Mijn ogen loeren omhoog. Dat is de plaats waar het voer naar beneden valt. Naast mij liggen mijn broertjes en zusjes. Er zijn ook nog een paar anderen. Iedereen kijkt verveeld en hongerig om zich heen. Wanneer zal de steen weggerold worden?

VERTELSCHETS

Vastberaden zetten ze hun voeten op de grote trap. Voornaam staan hun gezichten. Vanuit de hoogte kijken ze neer op de schildwachten. Onderdanig buigen die zich neer. De gangen van het paleis liggen voor hen open. De weg naar de koning is vrij, de weg naar koning Darius! Nog even en dan... Bij de gedachte alleen al beginnen hun ogen te glimmen van plezier.

‘O koning Darius, leef in eeuwigheid! We zijn hier gekomen met een heel speciaal cadeau voor u.’ Even wachten de mannen om hun boodschap extra kracht bij te zetten. ‘Wij willen een wet voor u maken. Die wet vertelt dat voor de dertig dagen die eraan komen niemand tot een god mag bidden. Ook mag niemand tot een mens bidden... behalve tot u, o koning Darius! De komende dertig dagen bent u belangrijker dan alle goden en mogen de mensen alleen tot u bidden. De straf als je niet luistert is...’, iedereen houdt z’n adem in, ‘de leeuwenkuil!’ Hun ogen turen schuin omhoog. Daar zit de machtige koning Darius. Wat zal hij zeggen?

Even schraapt de koning zijn keel, daarna galmt zijn stem door de prachtige troonzaal: ‘Knechten, wat hebben jullie een geweldig idee bedacht. Ik voer het direct uit! De dertig dagen gaan direct in.’ Blij en verrast klinkt de stem van de koning. Een grote brede glimlach is op zijn gezicht te lezen.

Mensen drommen zich samen. Ze luisteren naar de woorden van een knecht die deze nieuwe wet van de koning voorleest. Ze knikken ernstig en kijken elkaar veelbetekenend aan. Mensen zoeken elkaar op, spreken met elkaar, tot alle woorden gezegd zijn. Woorden over de nieuwe wet van de koning.

Daar zit hij. Alleen. Geen mens heeft hij meegenomen, geen mens heeft hij opgezocht. Zo is hij alleen. Daniël. Biddend vouwt hij zijn handen. Het felle zonlicht valt door het raam naar binnen, zet hem in een lichte gloed. Lichte, sluipende voetstappen klinken. Ze komen steeds dichterbij. Verdwijnen dan snel.

‘O koning Darius, leef in eeuwigheid!’ klinkt onderdanig hun stem. Hun ogen spreken een andere taal. Hun ogen kijken spottend. ‘Heeft u niet een wet gemaakt, o koning?’ De koning knikt instemmend... ‘Dan is er een overtreder!’ Als overwinningskreet galmt de zin over hun lippen. ‘Er is iemand die een God aanbidt, drie keer per dag. Hij bidt niet tot u!’

‘Wat!’ De koning stuift op. Zijn gezicht staat woedend. ‘Die man moet opgepakt worden, die man moet voor de leeuwen!’ Even is het stil, benauwend stil. Dan klinkt het uit de mond van de stadhouders: ‘Die man is Daniël, uw beste knecht...’. ‘Neeeeeeee! Niet Daniël. Geef me de tijd, het kan niet waar zijn.’ De koning wordt helemaal wit. Haastig klinkt zijn stem. De angst is in zijn ogen te lezen. Hij ziet de afzichtelijke grijns op de gezichten van de mannen voor hem, hij ziet hun spot. Ze hebben gewonnen... Ze hebben hun zin: Daniëls dood!

Kijk eens mee in de kuil: nog steeds grijzen de rotsen me koel en kil aan. Mijn maag knort onophoudelijk. Ik zie de glanzend, goudgele vacht van mijn broer. Ik zijn grote witblinkende tanden... Ik hoor voetstappen. Ik hoor gerommel bij de steen. Ik ruik bloed. Het water loopt me in de mond... Eten?

Daniëls handen zijn gebonden. Zijn benen kunnen maar één kant op. Toch kijkt zijn hoofd omhoog! Stralende, rustige ogen glanzen in zijn hoofd. Hij bidt. De stadhouders zien hem gaan. Eerst was hij hun baas, nu zijn zij hem de baas. Ze zijn van hem af. Eén ruk en de steen is weg. Eén worp en Daniël is weg... De woorden van koning Darius echoën nog na: 'Uw God, die u eert, redde u!'

In de kuil: ik hoor geraas. De steen wordt weggehaald. Mijn muil brult het uit van plezier. Eindelijk! Ik zie gezichten boven het gat. Ik zie een lichaam... vastgebonden. Het komt heel snel steeds dichterbij. Mijn muil klapt dicht. Ik sta op de grond. Ik zie eten. Ik eet niet! Mijn broer eet niet! Mijn zus eet niet! Niemand opent zijn muil, niemand loopt op hem af. Ons eten zit daar, tussen ons in...

Lang duren voor de koning de uren van de nacht. Hij wil Daniël zo graag redden... Hij brengt de nacht vastend door. Gedachten spoken door zijn koninklijke hoofd. Stadhouders die een hekel hebben aan Daniël. Daniël, de beste knecht die hij maar gehad had... Daniël...

In de kuil: door de kieren rond de grote steen zie ik een streepje licht. In het licht zie ik zijn grijze haar. In het licht zie ik zijn gebogen rug. Ik zie zijn biddende handen! Niemand raakt hem aan. Niemand opent z'n muil. Een snelle voetstap klinkt. Geruis van schurende stenen. Een gezicht. Ongerust. Maar dan straalt het van blijdschap. Een touw zakt naar beneden. Ik zie hem gaan. De man met de gebogen rug. De man met de gevouwen handen. Hij gaat langzaam omhoog naar het licht toe. Hij verdwijnt door het gat. Maar dan... dan zie ik deftige stadhouders-gezichten... ik hoor gegil.. Ze vallen in de kuil... Ik voel de spieren van mijn muil zich ontspannen... mijn muil opent zich...

SLOTZIN

Naast de kuil loopt Daniël. Geen schrammetje is er te zien. Geen tandafdruk op zijn arm. Gered van de leeuwen! Gered door de enige God bij wie bidden echt helpt! Ook koning Darius moet het belijden: deze God is de levende God! Lof zij de God van Israël!